

DIGNUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM APOC. 1. 13.

IHS

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMIUM

ETTURTUR NOVUM ALTARIA

OROKIMADAS

VIRGO IPSUM OUEM GENDU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO

QUI FRUMENTUM ECCE AGNOS DEI

ECCE PANIS ANGELOUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Máriával. — Kilencs Mihályné: A Szűzanyához. — A vándor. — Waigand József: „Imádkozatok és virrasszatok...” — Olcsyay Géza: Lelki-tarsolyomból. — Király Ödönne: Egy csokor gyöngyvirág. — Központi: Imaszándékunk. — Krónika.

A **Szent István-Társulat** igen keresett könyv kiadásával tett szolgálatot a katolikus közönségnek, amikor húsvéti kiadványai között Kertész Kálmán — lelkiismeretesen pontos — fordításában újra kiadta *Emmerich Katalinnak* «**A mi Urunk Jézus Krisztus kinszenvedése**»-ről való csodálatos látomásait. Emmerich Katalin olyan részleteket mond el az Úr szenvedéseiről, amelyek igazán megrázóak, érdekesek, az Úr evangéliumából ismert szenvedése megértését előmozdítják, mert illusztrálják. Ha valaki vallásos életének gyökereit mélyebbre akarja hatoltatni, ha valaki a bűnnel szemben meg akarja akarátát erősíteni, ha valaki rá akar lépni az érettünk önmagát áldozó Úr Jézus iránti föltétlen bizalom, áldozatkészség útjára, okvetlen olvassa el a könyvet. Korunk akaratlan, könnyed léhaságával szemben pedig föltétlen ki-
józanító, edző, erősítő lelki hatása lesz mindenkire.

* * *

Ugyancsak a *Szent István-Társulat* kiadásában jelent meg **Dr. Nizsalovszky Endre** egyetemi tanárnak «**A család a magyar jogban**» című katolikus népművelési előadások anyagául szánt összefoglalása. Ez a 61 lap terjedelmű könyvecske igazán mindenre rávilágít, ami a családi élettel kapcsolatban jogi szempontból valakit érdekelhet s azért nagy értéket képvisel és sehol sem hiányozhat vezető katolikusainknál.

MÁRIÁVAL!

Május Mária hónapja. Minden virága, minden szépsége Máriát kívánja királynőjének, azért teszi a májusi oltárra a Szent Szűz lába elé a természet hódolatát. Az Anyaszentegyház pedig Mária által inspirálva, szentségkitétellel tartja a májusi ájtatosságot. Mária Jézusért Mária. Mária nem akar semmit megtartani önmagának, Ő mindent Jézusának ad. Szépséges harmóniába olvad ez a szeretetteljes kettős törekvés a májusi oltáron és a szentségi Jézusnak *Mária érzelmeivel, Mária lelkületével, Mária szívével szolgálni* tanít bennünket.

Jó tanítás ez nekünk, Oltáregyletieknek! Hiszen mi mérhetetlen sok bűnt vagyunk hivatva engesztelni! Nekünk igen tökéletesen kell hivatásunkat teljesítenünk, hogy legalább némileg kárpótoljuk a megbántásokért a szentségi Úr Jézust.

Máriával kell éreznünk! Hisz ez nem is olyan nehéz! Ismerjük a Mária Reparátrix társaság alapítónőjének adott magánkinyilatkoztatást, amelyben a Szentséges Szűz arról panaszodik, hogy Fia a földön a szentségházakban sokszor egészen magára hagyva, elhanyagolva kénytelen élni. Ez fáj Máriának. Nekünk is fáj. Hiszen az Oltáregyesület ebből az érzésből született: Felfedezni, észrevétni és imádatni akarja a szentségi Jézust. Feléje akarja koncentráltatni, általa akarja irányíttatni tagjainak életét: «Mindent Erted, Jézusom!» van a kis jelenvényére írva. Testvér, így érzel-e Te is! Tanulj — tökéletesen így érezni — Máriától!

Mária lelkületével kell a szentségi Úr Jézust szolgálnunk! Szentségimádás — engesztelés! Mily tiszta lelkületet, milyen természetfölötti gondolkodást kívánnak tőlünk! «Nem lehet bűnösen engesztelni» — mondotta a Szentséges Szűz égi üzenetének hírnöke, Jézusról nevezett Mária anya. Nem jöhet tiszta illat szennyes lélekből! Nem lehet az engesztelés értékes virágcsokrát piszkos tálcán nyújtani az Úrnak! Többnek kell lennie az ilyen lélekben a lelkiségnek az átlagemberénél! S ehhez a többletnek nincs nagyszerűbb, kedvesen vonzóbb és a lelki-

ség legtökéletesebb fokáig bátorítóbb a Boldogságos Szűznél. Mária lelkülete a mi csodatükrünk, amely nem annyira a hibáink visszatükrözésével ijeszt el, mint inkább az ideális lelkiség gyönyörűséges képei- nek lelkünkbesugárzásával biztat és lelkesít Isten igaz szolgálatára: *magamért semmi, de Istenért minden akarok lenni!* Testvér, neked tük- rőd-e Mária lelkülete? Szentségimádásaid és szentáldozásaid előtt beengeded-e lelkedbe ezt a Máriás világot! Hívod-e Őt, hogy legyen veled és sugalmazzon az Úr szolgálatában? Tedd föl magadban sok- szor a kérdést: hogy tenné ezt Mária az én helyemben?

Mária szívével szolgáljuk a szentségi Úr Jézust! Ó, a legtisztább és legszeretőbb anyai szívet hogyan érjük utól a Fiáért hozott áldo- zataiban! Hogy vállalkozhatnánk ilyen szédületes tökéletességnek még a nyomába lépni is! Hallgass törpe ember! Tedd, amit csak tehetsz és Mária nyomdokain jársz! Ő is mindent megtett a Fiáért, amit csak tehetett, tedd Te is, Testvér! amit csak tehetsz és Te is Máriája vagy az Úr Jézusnak. Az Oltáregyesület most Máriához hasonló szolgálato- kat tesz a szentségi Úr Jézusnak, amikor egyházi ruhákról és szerek- ről gondoskodik a szegény templomokban. Vagy nem bölcsője-e az Úrnak az áldoztatókehely? Nem olyanok-e a miseruhák, palástok, albák, karingek stb., mint az Úr Jézusnak Mária anyai kezével szőtt trieri tunikája? Az oltárterítők, az utolsó vacsora asztalterítője, és nem a sírbatett Jézus gyolcsa-e a korporálé? A misézókehely, melyet az Oltár- egyesület ad, nem ugyanazt a célt szolgálja-e, mint az utolsó vacsora kelyhe? És a monstrancia s a többi — a szertartásoknál szükséges tárgy — nem Krisztus Királynak udvartartásához kell-e?

Kedves Oltáregyletiek! minél inkább jusson érvényre ezen oltár- egyleti hivatásunk gyakorlása közben Mária anyai szíve! Amikor az alamizsnát adod, kérdezd meg magadtól: Ennyit adna Mária is! Az Ő anyai szíve nem tenne többet a te helyedben? És cselekedj úgy, ahogy Mária cselekednék, adj Mária anyai szívének nagylelkűségével!

Virágozzék ki Mária példája nyomán az Oltáregyesület tagjainál a Máriás érzelem, Máriás lelkület és Mária anyai szívének stílusa.

Mátrai Gyula dr.

Oltáregyesületi kiállításunkat — melynek megnyitása május 16-án délután 4 órakor lesz — május 17—18—19-én reggel 9 órától — este 7 óráig belépődíj nélkül — szabadon megtekintheti bárki! Testvér, ne mulasd el megtekinteni, mit produkált az elmúlt évben az Oltár- egyesület!

A SZŰZANYÁHOZ.

Szűz Mária, édes Anyánk, félve lépünk elédbe,
Bűnös éltünk Szentfiadnak tört szúratott szívébe.
Ó, nézz reánk gyarló népre, s kérj számunkra irgalmat,
Te, aki a Szentfiadnak szűz Szent édes Anyja vagy.

Tengernyi sok bűneinkkel okoztuk a halálát,
Roskadozó fájdalommal nézted halál tusáját.
(Ó, nezz reánk, gyarló népre.)

Siránkozó jajszavunkat tudjuk, hogy meghallgatod,
Szentfiadnak drága vére bűneinkért hullatott.
(Ó, nézz reánk, gyarló népre.)

(Édes Jézus, öntsd szívünkbe lángoló szerelmedet énekre.)

A VÁNDOR.

Áll a vándor ázva, fázva,
Út közepén tétovázva.
Merre menjen, nincs otthona,
Nem ér haza soha-soha.

Balra tőle egy fészület
Oly biztatóan integet,
Oly szelíden tud Ő nézni,
Hogy a vándor kezd remélni.

Uram! adjad kegyelmedet,
Nálad örök honra leljek!

Alkonyat van, harangoznak,
Keresem a gyalogutat?

Nem, Uram! Itt maradok nálad!
Itt mondom el est'imámat.
Az éj leple lassan lehull,
A vándor a fészület alá borul.
Mély csendben mondja az imát,
S reméli az örök honát...

Kilences Mibályné.

«Az isteni Gyermekbarátnál»
című páratlan gyermekimakönyvünk
elkészült. 345 lap terjedelemben, egé-
szben a Szent István-Társulat által
elkészítve, erős (az első kiadásával
szemben tökéletes) vászonkötésben, vö-
rösmetszéssel könyvkereskedésben 1 P
60 f, nálunk 1 P 30 fillérért kapható.

Párnázott bőrkötéssel és aranymetszés-
sel 4 P. Ezt adjuk első áldozóknak a
kezébe! Ennél nincs jobb gyermek-
imakönyv! Még a felnőttek is sokat
tanulhatnak belőle. Megrendelési cím:
Központi Oltáregyesület Budapest,
IX., Üllői-út 77.

„Imádkozzatok és virrasszatok...”

HOLDVILÁGOS, csöndes éjszaka volt. Időnkint gyenge, meleg szellő suhant át az Olajfák hegyének lombjai között. Lenn a hegy tövében terül el Jeruzsálem városa. Kicsi házak, zeg-zugos utcák körvonalait lehetett fentről kivenni. A kis ablaknyílásokon pislákoló mécsesek fénye szűrődött át. Néha jámbor énekekből hallatszott egy-két hangfoszlány s belevegyült a közeli Cedron patakjának egyhangú csobogásába. Húsvét ünnepét ülték a zsidó családokban. Majd egyre közelebbi hangok hallatszottak. Kis csapat közeledett a hegyen fölfelé. Mindinkább ki lehetett venni az énekük dallamát.

Egyszerre egy kis tisztásra értek. Tizenkét egyszerű ruhájú férfi, de egyikük mindjárt kitűnik közöttük méltóságteljes tartásával, határozott, de szelíd arcvonásaival. A híres csodatevő mester, a názáreti Jézus jött fel a hegyre tanítványaival.

A tisztáson megáll a kis csapat és letelepszik, csak az Úr Jézus megy tovább három apostolának kíséretében. Valamivel messzebb aztán újra megáll, apostolaihoz fordul és különös szavakat szól hozzájuk: «Imádkozzatok és virrasszatok, hogy kísértésbe ne essetek!» A három apostol, Péter, Jakab és János ott maradnak. Az Úr néhány lépéssel odébb megy. Egyszerre csak megáll, elsápad és földre roskad. Megkezdődött a rettenetes gyötrődés, melyben fölvonultak előtte a kínok, melyek már egész közelről leskelődtek reá. Látja a csapatot, mely bilincsbe veri őt, látja a felé meredő öklöket a főtanács házában, látja, amint véresre korbácsolják majd, látja a töviskoronát, a keresztutat, a Kálváriát. Az Úr Jézus is ember volt s hol van olyan ember, ki meg ne borzadna ennyi irtózatosságon gondolatától? «Akkor elkezdte remegni» — mondja a Szentírás.

Aztán fölvonultak lelke előtt a világ összes bűnei s akkor «elkezdte gyötrődni», oly kimondhatatlan undor fogta el. Hisz ezt a sok bűnt mind neki kell magára vállalnia!

«Elkezdte remegni és gyötrődni és szomorkodni» fűzi végül hozzá az evangélium. Mert látta, mily kevesen fogják őt megérteni, szeretni és követni. Látta, hogy húsz évszázad múlva is aránylag mily kevés lesz a katolikusok száma s hogy a katolikusok közt is hányan lesznek lanyhák, hidegek. Látta, hogy közülünk, szeretett gyermekei közül mennyien fognak egykor elkárhozni.

A félelmet és az undorodást még csak el bírta volna viselni az Úr, de ezt a gondolatot már nem. A földre roskad, a szíve úgy lüktet, mintha ki akarna szakadni, forróság önti el arcát s a rettenetes lelkitusában vércseppek gördülnek alá homlokáról. «Atyám, muljék el tőlem ez a pohár», nyögi keservesen. De nem kap feleletet. A lázas forróságot hirtelen hideg borzon-

gás váltja föl. Jézus sápadtan, megtörtén hever a földön. Annyi szenvedés vár rá. Nem volna köteles elviselni, hisz ő maga nem vétkezett soha. Ha elszenvedi, csak értünk, bűnösökért szenvedni el. Vállaljon értünk ekkora áldozatot?

Az Úr föláll s az égre néz : «Atyám, mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a tied !» Egy pillanat — s erre a szóra úgy elcsitul a lelki vihar, mint egykor a háborgó genezáreti tenger. A szenvedés a mennyei Atya akarata, akkor hát ez a legjobb s kár félni tőle.

Jézus kissé sápadtan és fáradtan, de azért nyugodtan tér vissza a három apostol közé, kiknek meghagyta, hogy virrasszanak és imádkozzanak, míg ő elmegy közülük. Odamegy és új szomorúság tölti el szívét. Szeretett tanítványai nem fogadták meg tanácsát : aludtak.

* * *

Egy nappal később az Úr Jézus agyonkínözva, holtan függ a kereszten. János apostol mellette áll elcsüggedve, reményét veszve. Jakab apostol nincs ott : elmenekült, elhagyta Jézusát. Péter, a kemény halászember úgy sír, mintha kisgyermek volna : siratja hálátlanságának, árulásának bűnét.

Csak Isten a megmondhatója, így történt volna-e akkor is, ha megfogadják Mesterük tanácsát : «Imádkozzatok és virrasszatok !» De azt hiszem : nem. Mert ha nem hajtják fejüket álmra, oly dolgot látnak, amelyben még a Tábor hegyén sem volt részük. Ott mennyei dicsőségben látták Mesterüket, itt megláthatták volna benne az *embert* is, «ki mindenki iránt részvétellel tud lenni, mert maga is körül van véve nyomorúságokkal» (Hb. 5, 2.) Ha fennmaradnak, megértik, hogy «ezeket kellett szenvedni Krisztusnak és úgy bemenni az ő dicsőségébe.» (L. 24, 26.) És aztán nemcsak azt értették volna meg, hogy *miért* kell ennyi szenvedésnek jönnie, hanem azt is látták volna, hogy *hogyan* kell azokat elviselni. Ha az Olajfák hegyén megtanulták volna az Úrtól, miképpen kell azt mondani : «Atyám, ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd», úgy ők is el tudták volna viselni a fájdalom csapást : szeretett Mesterük elvesztését.

* * *

Hozzánk is szól az Úr : «Imádkozzatok és virrasszatok !» És hív minket is magával, de nem az Olajfák hegyére, hanem a templomba, a tabernákulum elé. Hány lélek hallotta és érezte már ezt a figyelmeztető szót, és mégis : mintha ezerkilencszáz év óta napról-napra megismétlődnek az Olajfák hegyének szomorú jelenete. Az Úr Jézus egyedül, elhagyatva, keservesen szenved, szeretett apostolai, hívei pedig alszanak : alszik a lelkük. Mennyi gyötrelmek az eucharisztikus Jézus élete ma is ! Testi kínokat nem kell már szenvednie, de lelkének fájdalmai ma is kimondhatatlanul nagyok. Jézus az Oltáriszentségben mélyen hallgat, nem halljuk egyetlen

szavát sem. De ha sóhajait, panaszszavát nem is halljuk, mégsem nehéz elgondolnunk, micsoda fájdalom szoríthatja össze szent Szívét, mikor egy-egy szeretett gyermeke bűnt követ el, mikor tékozló fiai elhagyják őt, hogy talán soha vissza ne térjenek az atyai házba, mikor drága vérén megváltott hívei megátalkodott ellenségeivé lesznek s önmaguk rohannak az örök kárhozatba. Mekkora szomorúság tölti el Szívét, mikor látja, hogy sokan oly keveset törődnek a nyert kegyelmekkel. Mennyire bánthatja, hogy mi magunk sem hallgatunk szavára és nem sietünk vigasztalására! Mert jól tudja, hogy reánk is az elcsüggedt és áruló apostolok sorsa vár, ha Őt az oltárszekrényben gyakran föl nem keressük. Péter, Jakab és János apostolok elmenekültek, összetört minden reményük, amikor Mesterüket el kellett veszíteniök. Miért? Mert nem fogadták meg Jézus szavát. Aludtak s lelkük nem tudott erőt meríteni Uruk szenvedéséből.

Jézus figyelmeztető szava hozzánk is épűgy szól, mint apostolaihoz: imádkozzatok és virrasszatok, imádkozzatok gyakran tabernákulumom előtt. Hozzátok elem minden bánatotokat, szenvedéstekeket. És többre aztán nincs is szükség. Mert ha látjátok majd, mily türelemmel viselem el én is azt a sok szomorúságot, melyet ti okoztok nekem, úgy meg fogjátok érteni, hogy a ti bánatotok hozzá sem mérhető az enyémhez. Ha gyakran fölkeresetek, megtanuljátok majd ti is, hogyan kell szenvedéstekeket jó lélekkel, könnyen elviselni. De ha nem jöttök el hozzám, nem lesz erőtok a küzdelemre. S jönnek majd a félreismerések, gúnyok, szeretetlenségek, bántalmak, szenvedések és nyomorúság: és bennetek nem lesz annyi erő, hogy utánam mondjátok: «Atyám, ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied!» Akkor elcsüggedtek majd ti is, mint Szent János, vagy elhagytok, mint Szent Jakab, vagy talán meg is tagadtok, elárultok engem, mint Szent Péter.

* * *

Eucharisztikus Úr Jézus, gyakran akarunk téged fölkeresni, hogy az a szomorú jelenet az Olajfák hegyén a mi életünkben soha meg ne ismétlődjék!

Waigand József.

Új oltáregyesületek. Az oltáregyesületi eszme térhódításának igen örvendetes bizonyítékai az új oltáregyesületek, melyek utolsó híradásunk óta a következő helyeken alakultak: *Veszékény, Hegyeshalom, Felsőnyárad, Gesztely, Vámoscsalád, Pápóc, Gyön-*

győshalász, Vörs, Csegöld, Galgahéviz, Pernóapáti, Kemenesszentpéter, Bánokszentgyörgy, Felsőpaty, Csesztreg, Apát-istvánfalva, Kenyeri, Felsőszilvagy, Nádasd. Isten áldása legyen az új alakulatokon!

LELKI TÁRSOLYOMBÓL

55.

Véres és veszélyes az a munkabér, mely csak a «mó»-t csendesíti le!...

56.

Mert sem a munkás, sem a munkaadó nem él egyedül, tehát személyi értékén felüli bér illeti meg őket!

57.

Ha a közszükségletek nagyrészeről az állam kénytelen gondoskodni, kénytelen *kollektíve* berendezkedni. Ez pedig evangéliumi élet nélkül nem lehet célra vezető; nem lehet végcél!

58.

A nagyipar leépítése és a kisipar kiépítése, azaz megsokszorozása vezet csak elfogadható egyetememes egyensúlyhoz.

59.

A földi nyomorúságok egy részét vonatkozásba kell hozni az Éggel és ez, bár olcsó, de valóban áldásos és tökéletes «segítés» lesz!...

60.

A családi együttélésnek nemcsak jogai, hanem mindenekelőtt *okai* vannak!

61.

Ha a házastársi társulás aján-

dék s egyben áldozat — tehát vitán felül Isten szerkesztése —, akkor bizonyos, hogy mindez nem jöhet létre különleges «ok» nélkül!

62.

A házasság az égi elkötelezettség végett: *közvetlen*; a gyermek, a hűség és a szentség miatt: *közvetve* «jó!»... Mindez együttvéve, értelmes és felelősségteljes egyéneknek, megállítja a válási kedvet!

63.

A krisztusi megváltódhatást, vagyis az egyéni üdvözülhetést, a krisztusi előleg meghálálását bizonyosan és szinte észrevétlenül segíti elő a házasság!

64.

Vigyázzunk, mert a «gyermek» fel nem nőtt «ember»!...

65.

Minden «gyermek» két okkal születik. Az egyik okban Istennel, a másikban a meglévő és leendő közelállóival osztozik.

66.

A «gyermek» tizenöt—húszéves rendkívül rejtélyes másra-szortulása is a rejtélyes másvilági kettős «ok» mellett bizonyít!

IRTA: **OLCSVAY GÉZA.**

Egy csokor gyöngyvirág

ZARDANÖVENDEK koromból van egy kedves emlékem. Tizenhétéves voltam s a tizenhétéves leányszív halálos világfájdalmával térdeltem a májusi oltár előtt. Néztem a vázákban hervadó gyöngyvirágcsokrokat, a szívem tele volt szomorúsággal, szememből kövér könnycseppek gurultak szájam szegletébe s magamban makacsul ismételtem: «legjobb lenne meghalni». Nem törődtem azzal sem, hogy a nővérek padjából éppen az én térdeplő helyemre lehet látni, pedig ott történetesen az a kedves nővér ájtatoskodott, akivel évek során át sem tudtuk megszeretni egymást. Nem telt bele félóra, már hivatott az intézeti gyóntatópáter a kis társalgóba. Őt ugyan napközben alig láttuk, de percek alatt előkerült, ha a lányok körül «rendellenesség» volt tapasztalható. Kisírt szemmel és azzal az erős elhatározással álltam meg előtte, hogy nem «vallok». Apácás mozdulattal fülem mögé kanyarította egy kócosan elötolakodó hajtincsemet, közben kedvesen közvetlenül kérdezte: «valami baj van? segíthetek valamiben?» Szótlatlanul tagadólag ráztam a fejemet, féltem, ha megszólalok, sírva is fakadok.

Na, hála Istennek! — mosolygott — azt hittem egy kis vigasztalásra van szüksége, de ha nincsen semmi baj, annál jobb.

Megembereltem magamat. Viszanyeltem a könnyeket, de azért bizonytalanul remégett a hangom, amíg kinyögtem:

Baj nincsen, csak jó lenne meghalni!

Hát bizony — sietett a páter a felelettel —, okos dolog is a jó halálért imádkozni.

De én nem úgy értem, páter kérem, hogy majd egyszer, hanem most mindjárt — pityeredtem el. Aztán ugyancsak pityeregve panaszkodtam, hogy az én legkedvesebb virágom a gyöngyvirág és az most ott haldoklik az oltáron, nekem pedig élnem kell, mikor engem senki sem szeret sem otthon, sem itt az intézetben, meg hogy én olyan fölöslegesnek érzem magamat ezen a világon, szeretnék meghalni, de félek, hogy a jó Isten sem szeret és én még a mennyországban is boldogtalan leszek. Ki tudja, mennyi csacsiságot hordtam volna még össze, ha meg nem állít a páter szava:

Pontosan így voltam én is diákkoromban — mondta halálos komolyan, a szeme azonban, mintha elfojtott nevetéstől csillogott volna. Megpróbálom elmondani, hogy mit mondott nekem akkor az én páterem, hátha magácska is talál benne vigasztaló gondolatot. De előbb ülünk le — vetette közbe —, mert az én lábaim már nem nagyon szeretik az álldogálást.

Hát hogy is mondta? Nagyon szereti a gyöngyvirágot? — kezdte a vallatást. Nagyon, kimondhatatlanul — szípoztam.

Nos és mit gondol, kinek nyílik az a töméntelen gyöngyvirág az erdőn és a kertekben? Meg aztán minek is nyílik, mikor semmi haszna nincs. Nem gondolja őket az erdőben senki, mégis nyílnak, szaporodnak, az illatuk bódít, a fehérségük világít, olyan szépek, hogy ember olyat nem tud kitalálni, még kevésbé megalkotni. Kinek, minek teremtette Isten a gyöngyvirágot? Nem gondolkozott még ezen? Feleletet nem is várt, mindjárt folytatta:

Kinek nyílna, ha nem nekünk és miért nyílna, illatozna, ha nem azért, hogy örüljünk neki, gyönyörködjünk benne. Bizony nekünk fakasztja az Isten, hogy tépjük le, kössük csokorba és szerezzünk vele magunknak is, mások-

nak is örömet. Magácska kapott-e már valakitől gyöngyvirágot ajándékba? — kérdezte egy hirtelen fordulattal — s hogy pirosra gyúlt arccal bólintottam, jót nevetett. — Úgy látom, örült is neki. No akkor lássa meg ebből a picike kis jeltől is, hogy a jó Isten mennyire szereti az embereket. Nemcsak életet, mindennapi kenyeret ad, hanem telemarokkal szépséget, örömet is ad bele. Megajándékozza a világot ezernyi virággal, napsugárral, madárdallal. Nézzen maga körül, hiszen minden virul, ujjong, dalol most itt a földön.

Én mégis olyan szomorú vagyok — ismétellem makacsul — úgy fáj a szívem. Ez is természetes — folytatta türelmesen — hiszen mondom, hogy szívfájdítóan szép ez az élet, különösen ilyenkor, májusban. És mikor látjuk ezt a fölséges tavaszi panorámát, akkor egyszersmind megérezzük a mindenek Alkotóját. Meglátjuk nagyságát, mindenhatóságát, szépségét, jóságát, az Ő áldott szent Szívét és ez persze megijeszt minket, törpe kis semmiket, kis haszontalan emberférgeket. Megalázottnak érezzük magunkat, fáj a kicsiségünk, a tehetetlenségünk, szeretnénk valami csodát tenni, hogy legalább önön szemünkben valamicskét meg-nőjjünk, szeretnénk valamit produkálni és hiába! Semmi sem jut eszünkbe. Látja, ilyenkor a muzsikus leül és izzadva komponál, a festő ecsetet ragad és színekre váltja fel a kínjait, a költő rímeken töri a fejét. Tudja, én ilyenkor mit teszek? Összekulcsolom a kezemet és imádkozom sokat, sokat, mert én Istennek egyszerű szolgálója ezt tudom Neki viszonzásul adni. Magácska meg adja Neki a könnyeket, amiket elsírdogált. Szedjen sok gyöngyvirágot, kösse csokorba, hullassa rá a könynyeit és hozza el a májusi oltárra. Nem baj, ha elhervad ott, majd kivirágzik újra a Szűzanya kertjében. Peregtek a szavak az ajkáról, elhallgattam volna akármeddig, de a társalgó ajtaján kopogás figyelmeztetett, hogy órára kell mennem.

Néhány év múlva újra találkoztam a gyöngyvirágcsokor gondolatával. A Szűzanya egyik kegytemplomából kijövet láttam, hogy zarándokcsapat közeledik az úton. Várakozva álltam meg, látni akartam templomi bevonulásukat, akkor mellém lépett a zárdából fogadásukra jött páter s örömtől áthatott tekintettel mutatott a közeledőkre: «egy csokor gyöngyvirág a Szűzanya kertjéből» — mondta.

Mindezek pedig úgy jutottak most eszembe, hogy a napokban egyik templom ajtajában megállított a kifüggesztett hirdetés, mely zarándoklatra hívta a Mária-tisztelőket s mikor elolvastván a hirdetést, bementem a templomba, ott az oltárt gyöngyvirágdíszbe öltözötten találtam. Ez előtt a virágos oltár előtt tettem fel magamnak a kérdést: miért is szeretünk mi olyan nagyon május Királynőjének kegyhelyeire zarándokolni. Hiszen nincsen templom, amelybe ne lenne Mária-oltár, itt a fővárosban meg éppen el sem lehet sorolni a Mária-tiszteletnek emelt sokféle oltárt. Van mindenkor segítő Szűz Mária-oltárunk, van Immaculata-oltár, hétfájdalmú Szűz, Magyarok Nagyasszonya, Rózsafüzér-Királynéja-oltár, van lourdesi barlangunk, mindenhova letehetjük egy csokor virággal májusi köszöntésünket, miért vállalkozunk mégis fáradságos zarándoklatokra, amelyeknek célja ugyanaz a tiszteletadás, ugyanaz a hódolat, mint májusi ájtatosságainknak. És nem találtam a kérdésre más feleletet, mint amit az intézeti páter mondott, hogy azért,

mert ebben a szívfájdítóan szép megújuló természetben érezzük meg leginkább az Istennek, az élet adójának nagyságát, mindenhatóságát, szépségét, jóságát, szeretetét, de ugyanakkor természetszerűleg átérezzük a magunk törpeségét, tökéletlenségét, méltatlanságát is. Csakhogy ez a sokféle érzés kuszán kavargó szívünkben, nem találjuk az Istenhez vezető utat, kell az Anya pártfogó keze, amelybe mint ijedt gyermekek belekapaszkodhassunk, kell a biztos szorítása, melytől ismét bátorságra éledünk, kell a simogató melege, mely olyan végtelenül megnyugtató. Megkeressük ezt a kezet s egyszerűen ráhagyatkozunk, tudjuk, hogy máshova nem vezethet, mint az Ő imádott Fiához, akit egész életünk zarándokútján minden lépésünkkel keresünk. A Szűzanya vállalja a zarándokvezető szerepét, viszi az Ő tisztelőit, virágoskertje gyöngyvirágait az oltárhoz, szívet cserél mindenkivel, hogy az Ő szíve szeretete, imádása, engesztelése megsokszorozódva kopogtasson a Tabernákulum ajtaján. Május hónapban még benne él Húsvét ujjongó öröme. A május havi engesztelésnek különleges zamatát, színét, illatát a húsvéti öröm adja meg, amely a Tabernákulumról így verődik vissza: «Örülj és örvendezz szép Szűz Mária, mert bizonytalansággal föltámadott az Úr. Alleluja!»

Legyen az Oltáregyesület májusi szentségimádása a Szűzanya kertjéből Mária kezén induló zarándokcsapat a legszentebb kegyhelyhez, a Tabernákulumhoz, hogy ott a húsvéti találkozás örömevel újra és újra megmeríthesse, teletölthesse szívét, lelkét; legyen az Oltáregyesület májusi hódolata a legszebb gyöngyvirágcsokor az Eucharistia oltárán, tükröződjön róla Mária anyai szíve, Mária munkás keze, Mária békéje, boldogsága. Mert egy ilyen szép oltár előtt a lorétói litánia minden fohásza, köszöntése, dicsérete csak mélységes öröme és vigasztalása lehet a szentségi Úr Jézusnak. Máriát dicsérni, hívek jöjjetek, mert Ő fogja kérni Fiát értetek!

Király Ödönné.

A Mária Reparatrix Társulat ünnepe az Örökimádásban. Mint tavaly jelentettük, az Örökimádás-templomban központi jelleggel egyházjogilag felállított a Mária Reparatrix Társulat, melynek tagjai engesztelésüket Mária anyai szívével egyesítve ajánlják fel és naponta egy Üdvözlégyet mondanak e fohással: «Mária Reparatrix (engesztelő Szűz Mária) könyörögj érettünk!» Ennek a társulatnak a főünnepe lesz május 2-án, az Engesztelő Szűz Mária ünnepe. A segédletes nagymisét reggel 9 órakor és a délutáni szentbeszédet 1/46 órakor dr. Mátrai Gyula társulati igazgató, az ünnepélyes áldást pedig a délutáni szentbeszéd végeztével dr. Mészáros János prelátus-kanonok, érseki ált. helytartó, az Oltáregyesület országos igazgatója adja a legfőbbéssébb Oltáriszentséggel. A társulati tagok e napon teljes búcsút nyerne.

GIMASZÁNDÉKUNK

MÁRIÁS LELKIVILÁG AZ OLTÁREGYESÜLETBEN.

A Szűzanya volt a legtökéletesebb anya a világon! Ő az Isten Fiát nevelte fel! A legnagyobb közösség javára, az egész emberiség megváltására tette ezt. Istentől egészen különleges kegyelmet kapott ezen hivatásához, hogy Isten Fiához méltóan tudja betölteni anyai tisztét. Jézusához nemcsak a legtökéletesebb anyai kapcsolatok kötötték, hanem a legtökéletesebb tanítványa is Mária volt a Mesternek. Jézus közelében hogyan is lehetett volna másképp.

Mária ezért végtelenül hálás úgyannyira, hogy az égben sem feledkezik meg a Szentostya titokzatosságában a földön élő Fiáról. A Mária Reparatrix szerzetesnők alapítónőjének 1859-ben azt a vágyát nyilvánította, hogy *legyenek a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt az Ő helyettesei, vagyis anyai szívének gyengédségével szeressék: imádják, szolgálják és gondozzák a szentségi Jézust!*

Lehet-e az oltáregyesületi tagok számára hivatásuk teljesítésében kedvesebb irányítás, mint a Szűzanyának ezen óhaja. Testvér, ha Te is tudnád Máriát pótolni a szentségi Úr Jézus előtt! Ne ijedj meg! Csak annyira, amennyire élet-körülményeid és képességeid megengedik. A szentségi Úr Jézusra legyen Neked is állandóan gondod! Élj lélekben állandó kapcsolatban Vele! Vedd pártfogásodba minden ügyét! Légy imádásának és engesztelésének apostola! «Dajkald» meg Őt szívedben! Buzgó engesztelő szentáldozásban csókold, balzsamozd és kötd be Rajta a bűn okozta sebeket. Gondoskodjál oltárainak szükségleteiről és légy rajta, hogy *a szentségi ájtatosságokon az Úr Jézus földi trónja előtt a szeretet látható bizonyítékai ragyogjanak: hűséged, mely a legpontosabb megjelenésre késztesz; lelki összeszedettséged, mellyel az ájtatosságon résztveszel, lelkese-désed, mellyel az ájtatosság előkészítésében (propaganda, virág, gyertya stb.) segédkeztél. És mindezt tedd úgy, ahogy Mária tenné a te helyedben!*

VATELJES • BÜCSÜK

Máj. 1., máj. 7., máj. 21., az imádási óra napján, a havi összejevetel napján és egy tetszés szerinti napon.

* * *

Máj. 17—18—19-én reggel 9-től este 7-ig megtekinthető a Központban kiállított az a közel kétezer ajándéktárgy, amelyet az idén juttat 318 szegény magyar templomnak az Oltáregyesület.

Kongreganista tagavatás. A B. O. K. Oe. székházában működő Mária kongregációk tagfelvételi ünnepélye május 3-án délután 1/46 órakor lesz az Örökimádás-templomban. Végzi dr. Tiefenthaler József pápai kamarás, összes kongregációink igazgató-prézese. Gyülekezés 1/25-ig a központi házban, IX., Üllői-út 77. sz. alatt.

✠ KRÓNKA ✠

Keresztút a neszmélyi Kis Örökimádás-kápolnában. Az Oltáregyesület tagjait érdekli a szentségi Úr Jézus ügyeit szolgáló és központi intézményeiben dolgozó Mária Reparatrix-szerzetnek neszmélyi élete. Az idén március 16-án ment ki az első öt apáca. 17-én dr. Mátrai központi ügyvezető-igazgató mondotta az első szentmisét a fenyőgallyakkal díszített oltáron. A zárda első hírnökei felajánlásra a szokásos Monstra te esse matrem-mel (Mutasd magad anyánknak) kérték a Szent Szűz oltalmát a kis neszmélyi házra, utána pedig az Úrfelmutatás előtt háromszor a Veni Domine Jesu (Jöjj el, ó Uram Jézus) énekkel hívták kedves otthonába a szent Ostya színe alá az «örök dicsőség Királyát». Ezen a szentmisén a neszmélyiek közül is volt hét áldozó, ami — tekintettel az igen kevés katolikusra — jelentős esemény. Március 19-én, Szent József ünnepén, délután 1/24 órakor igen nagy dolog történt a Kis Örökimádásban! Sem a plébániai, sem a neszmélyi filiális templomban nincs keresztút. Ezért sok dunaalmási (ez a plébánia) és neszmélyi hívő még nem is tudott semmit a keresztúti ájtatosságról. — Amikor a szödligeti templom új keresztúti stációi elkészültek, a régi kis stációképeket az ottani Oltáregyesület elnöknője, dr. Jantsits Tiborné odaajándékozta a neszmélyi Kis Örökimádásnak. Ezeket használtuk fel a keresztút erigálására. Franciskánus atyát Esztergomból kaptunk, P. Gyula Szent Antalkollégiumi prefektus személyében, akinek a szertartás alatt dr. Mátrai és

Mészáros Antal dunaalmási plébános segédkeztek. A kápolna zsúfolásig megtelt neszmélyi és dunaalmási hívekkel, akik örömmel foglalták el a pompás új padokat, melyek erre az alkalomra elkészültek. Az apácák helyén a neszmélyi iskolásgyerekek szorongtak, akiket Kovács Gyula kántortanító tanított meg a keresztúti (Jézus szenvedéséről bűnösök elmélkedjünk) énekre. P. Gyula szentbeszédében a keresztút értelmét, végzésének módját magyarázta. Azután megszentelte a stációképeket és kezdetét vette az első keresztúti ájtatosság. Minden képet a keresztcecskével P. Gyula helyezte el a falon és utána rögtön elvégezték a megfelelő kis elmélkedést, illetve könyörgést. Sokan hangosan zokogtak a jelenlevők közül, amikor életükben először állította eléjük a keresztúti ájtatosság a maga plaszticitásában az Úr éretünk viselt keserves kínszenvedéseit. Az ájtatosságot szentséges áldás fejezte be.

Adományok a Mária Reparatrix-szerzet neszmélyi Kis Örökimádás kápolnájának még hiányzó költségeire: dr. Mészáros János 20 P, Duffek Antal 20 P, «Filotea» «hálából lelkem visszanyert békéjeért» 30 P, Belkó Ágoston 4 P, Horváth Rudolf 2 P, Molló Ferencné «Hogy a Boldogságos Szűz továbbra is jó egészséget eszközöljön ki» 2 P, Pokorny Emánuel 5 P, dr. Huszár Elemér 5 P, Könözy Béla 2 P, Peisz Lajos 2 P, Zádor József 1 P, dr. Belák Kálmán 1 P, Wellner Lőrinc 2 P, Szekeres Endre 2 P, Fazekas István 3 P, Ferenczy Géza 10 P, Katula Antal 2 P, Lang János 2 P, dr.

Valkony Ferenc 5 P, Vajda János 2 P, Niedermann István 10 P, Lezsánszky József 2 P, dr. Meszlényi Antal 2 P, Witz Béla 2 P, Petró László 1 P, Mihalovics Zsigmond 5 P, Horváth József 2 P 80 f, Gáspáry Gyula 1 P 10 f, Tarány István 3 P, dr. Kemény Aladár 5 P, dr. Handlovits Miklós 1 P, Miklósi László 10 P, Kanyó István 10 P, «egy oltáregyleti tag» 2 P, N. N. testvérek: «Hálából a kapott kegyelmekért» 5 P, özv. Sulyok Gézáné: «a családomért» 10 P, Urkovits Erzsébet 1 P, N. N. 2 P, Bokros Sándorné 1 P, Schmid Gyula 1 P, dr. Dubay Sándor 2 P, dr. Pálfi Lajos 5 P, Balla Ernő 2 P, Juhász János 50 f, Bertók János 4 P, Jalsóvszky Géza 2 P, dr. Katona Imre és édesanyja 5 P, Szent Rókus plébánia 5 P, Fábry Gyula 2 P, Szelényi István 5 P, Hohmann Antal 3 P, Kövári István 10 P, dr. Molnár Sándor 10 P, dr. Ervin Gábor 5 P, Foltin János 2 P, dr. Vargyas Tivadar 3 P, Molnár László 5 P, N. N. (Neszmélyről!): «A családomnak szükséges kegyelemért» 10 P. — A szentségi Úr Jézus fizesse meg a jótévedők adományait és hallgassa meg azokat az imákat, amelyeket a Reparatrix-apácák szerény neszmélyi trónja előtt jótévedőkért végeznek! A mostani jótévedőink nagyrészt papok, akik mintegy imafundációt tettek adományukkal, hogy működésükre az ég áldása szálljon a zárda jótévedőikéért végzett imádság nyomán.

Az Örökimádás-templom szükséges restaurálására (a tetőn körül új

lefolycsatorna, a tornyon a málló kövek rendbehozása, a templom belső festésének megújítására) egy szegény asszony «Jézusom, Érted és a Te irgalmadért és a férjem lelkiüdvéért» 2 P, egy «határon túli» gyűjtése 10 P, Gyetvai Júlia: «Beteg kis húgom meggyógyulásáért» 10 P, özv. Bokros Sándorné 1 P, Szabó Mária 3 P, Fries János 5 P, Balog Róza 20 P-t adományozott. — Az Úr Jézus fizessen meg azoknak, akik az Ő hajlékának rendbehozatalára adakoztak.

Nagyon kérjük az oltáregyesületi tagok imáit is erre a szándékre, hogy az isteni kegyelem indítsa meg azoknak szívét, akik nagyobb adományt adhatnának, tegyék meg! A kápolnára még kettőezer, az Örökimádás egész rendbehozására pedig még tizennégyezer pengőre van szükség. Bízunk azonban az isteni Gondviselés mindenkor tapasztalt kimondhatatlan jóságában!

*

Ajándékok az Oltáregyesületi kiállításra. Özvegy N. W.-né, egy kehelyre 80 P-t adott, ezzel a szándékkal «Az én szegény bűnös lelkem üdvösségeért...» — Kárpáthy Ferencné — a belvárosi Oltáregyesületből — egy szép bronzfeszületet, egypár ampolnát tálcával, egy szenteltvízhintőt, egy oltárra való kézmosódobozt és beteglátogató kapszulákat ajándékozott, közel 100 P értékben. Isten fizesse meg nagylelkű jótévedőink áldozatos jóságát!

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.